

LBRIS

We know
books

CARINA DEAK

ETERNITATE
ÎN ZILE
NUMĂRATE

*O poveste despre versiuni emoționale
și supraviețuire*

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2025

CUPRINS

DISCLAIMER	9
PROLOG	11
VERSIUNEA „PARENTALĂ”	17
VERSIUNEA „COPII”	39
VERSIUNEA „PHEONIX”	49
VERSIUNEA „CAVALER”	61
VERSIUNEA „ÎN DERIVĂ”	71
VERSIUNEA „TOXICĂ”	79
VERSIUNEA „MAMĂ DE PATRUPED”	87
VERSIUNEA „STUDENTĂ”	95
VERSIUNEA „PEDAGOG”	103
VERSIUNEA „SINGURĂ”	115
VERSIUNEA „ÎN CĂUTAREA DRAGOSTEI”	125
VERSIUNEA „DISMORFIE CORPORALĂ”	149
VERSIUNEA „TATUATĂ”	161
VERSIUNEA „CREATOARE”	171
VERSIUNEA „ÎN CĂUTAREA SINELUI”	181
VERSIUNEA „OBSERVATORILOR”	195
EPILOG.....	207

Oare câte vieți trăim înainte de a începe să trăim cu adevărat? Oare câte versiuni ale noastre există pe acest pământ? Dacă stai să te gândești la fiecare persoană pe care ai întâlnit-o de-a lungul vieții, de la parteneri, prieteni, părinți, rude până la casierul de la magazinul din colțul străzii, cifra crește destul de repede.

OK, acum o să mă întrebați: Ce îi pasă casierului de mine sau de ce mie mi-ar păsa ce crede acea persoană despre mine? Chiar nu v-ar plăcea să știți ce crede despre voi casierul care vă vede de atâtea ori pe săptămână? Mie una, da. Aș vrea să știu ce versiune are despre mine – pentru că el nu are așteptări, el doar mă vede așa cum sunt – versiunea crudă, nemascată de etichete sociale. La câte persoane vede zilnic, cel mai probabil sunt doar un bob în cutia de orez nedorită, pe care o mai duce ocazional înapoi la raft – insignifiantă, parte dintr-o mulțime, la fel că orice alt „bob” căruia îi scanează produsele. Totuși, vreau să cred că uneori mai dă peste niște boabe care îi atrag atenția, fie pentru că au vorbit politicos, i-au lăsat mărunțișul, au zâmbit sau i-au stricat ziua.

Îmi place ideea de a fi un bob de orez de la care nimeni nu are așteptări.

DISCLAIMER

Personajele și evenimentele prezentate în această carte sunt inspirate din realitate. Cu toate acestea, anumite particularități, atât fizice cât și de comportament, au fost alterate cu scopul dramatizării sau a protejării anonimatului, acolo unde a fost cazul. Sentimentele, trăirile și emoțiile personajului principal reflectă adevărul, fiind autentice și redactate cu acordul acestuia în așa manieră încât să sublinieze angoasele sufletești prin care a trecut. Întâmplările au avut într-adevăr loc, cu toate că pe alocuri, în cadre și în perioade de timp diferite, astfel încât să asigurăm siguranța ființelor care stau la baza portretelor personajelor pe care urmează să le descoperiți.

Autorul nu deține studii de specialitate în domeniul psihologiei, așadar li se recomandă cititorilor să consulte un specialist în cazul în care se regăsesc printre situațiile și tumultul emoțional din această carte. Învățămintele, concluziile și morala la care a ajuns personajul principal vin din experiența sa personală de viață și nu trebuie tratate drept universal-valabile. Traseul existențial al fiecărui individ este unic, la fel cum și răspunsul acestuia în fața provocărilor, conflictelor și tuturor celorlalte situații negativ-emoționale

nu poate fi încadrat sub un tipar propriu-zis și nu trebuie comparat cu parcursul situațional regăsit în aceste pagini.

Această poveste a fost scrisă cu scopul de a ajuta supraviețuitorii traumelor să se simtă înțeleși, să vadă că nu sunt singuri în fața furtunii emoționale sau a negurii psihice în care se află, să prindă curaj spre a căuta sprijin de specialitate și autorizat, pentru a-și revendica controlul asupra vieții, a redescoperi plăcerea de a trăi și a înțelege că prezența lor pe acest pământ contează.

PROLOG

Pe personajul principal al narațiunii care urmează să o citiți o cunosc de mai bine de treizeci de ani. I-am surprins primul zâmbet, primii zulufi cârlionțați, prima rochiță roz cu perluțe, primii pași. Am privit-o neputincioasă atunci când a trecut prin prima criză cauzată de hernia cu care s-a născut, am suferit alături de ea la prima operație la doar un an și jumătate, am stat cu teama că ulterior operației nu va putea merge ca un copil normal, mi s-a stins sufletul când la cinci ani a fost dusă în sala de operații pentru a scoate apendicele, fără a fi lăsată să-și vadă mama înainte.

Am ținut-o în brațe ore în șir când plângea cu suspine după ce revenea de la școală, deoarece copiii o batjocoreau pe seama greutateii ei. Mai târziu, am mers mână-de-mână la sute de controale, investigații și analize. Cu fiecare veste rea, îi sărutam creștetul și îi spuneam că trebuie să lupte ca să rămână în viață.

„De ce trebuie să merg la atâția doctori și să fac atâtea teste?” – mă întreba adesea.

Aș fi vrut să am un răspuns mai bun, însă nu aveam. Așa că îi spuneam tot timpul:

„Pentru că mama te-a dorit foarte mult și te-ai născut cu anumite probleme, dar le rezolvăm, îți promit, sunt lângă tine și nu te las singură”.

„Promiți?” – șoptea în timp ce se uita cu ochii căprui plini de lacrimi spre mine.

„Promit”.

Îmi țin această promisiune și astăzi, fiind alături de ea și încercând din răspuțeri să o țin în viață. Era să o pierd de prea multe ori, însă cea mai înfiorătoare perioadă a fost atunci când ea își pierduse dorința de a mai fi pe acest pământ. Atunci, nu exista zi în care să mă înfior la gândul că poate nu va mai reveni acasă, că tot norul negru și gros avea să-i încețoșeze judecata. Dar mereu s-a întors. Palidă, pe punctul de a izbucni în lacrimi, fără lumină în ochi, dar fizic vie.

Am fost lângă ea și la primul cuvânt, prima serbare, primul rol important pe scenă, prima zi de școală, prima coroniță și premiul întâi, prima notă proastă la matematică, prima notă de zece la limba engleză, primul eșec, primul kilogram peste limită, prima insultă, prima bătaie, primul băiat de care s-a îndrăgostit și i-a frânt inima, prima zi de liceu, primul tratament care a dat roade, primul kilogram pierdut, prima depresie, primul atac de panică, prima zi de facultate, prima zi de locuit în București,

prima încercare spre independență, prima ședință de terapie, primul job, prima carte publicată, primul tatuaj, prima zi în care a realizat că nu este o povară, ci *suficientă*.

Aceasta este povestea ei, a *Calei* mele.

VERSIUNEA
„PARENTALĂ”

„Cei absenți nu sunt niciodată fără vină,
nici prezentul fără scuze.”

BENJAMIN FRANKLIN

Toată viața s-a luptat cu dorința de a fi perfectă, de a atinge un ideal pentru a fi remarcată, văzută, auzită. Copil fiind, mereu simțea că nu are voce – putea vorbi, dar nu se făcea auzită. Poate de asta se juca cu păpușile așa de mult, ele și pereții camerei sale o ascultau. Nu îi era teamă că poate vorbește *prea mult*, poate spune ceva neadecvat, poate ocupă *prea mult* spațiu. Păpușile și acei patru pereți crem au reprezentat sanctuarul copilăriei unde putea fi *ea*, prinsă în propriul univers al filmelor pe care le crea cu obiectele de plastic respective.

Bineînțeles că toate poveștile sfârșeau tragic pentru partea masculină – nu știa niciodată cum să se comporte cu păpușa Ken, nu a avut o figură masculină

disponibilă emoțional lângă ea niciodată, copil și adolescentă fiind. De asta nici nu a avut prea multe păpuși ce îl întruchipau pe prietenul lui Barbie – în optzeci la sută din poveștile regizate, era folosit doar pentru a face copii cu personajul feminin. Atât știa la acea vreme, pentru că la asta a fost raportată relația cu propriul ei tată. Chiar dacă sună brutal, doar pentru acest lucru a fost bun – să îi ofere mamei sale încă o fiică, una pe care și-a dorit-o cu ardoare.

De fapt, tatăl a vrut la rândul său un *alt* copil, doar că nenorocirea a fost că acel copil s-a dovedit a fi de sex feminin, deci ego-ul său a lovit brutal fundul oceanului în momentul în care titlul de „singurul dintre frați cu progenitură care să-i ducă numele mai departe” părea să devină din ce în ce mai greu de obținut.

Mai avea o fiică, provenită dintr-o poveste pe care ne este prea rușine să o facem publică și pe care am decis să nu o discutăm printre aceste rânduri, deoarece nu face parte din traseul vieții *Calei* și nici nu ar fi etic să discutăm despre o persoană care ne este complet străină. Știa despre existența ei, dar atât. Nu a preocupat-o niciodată să descopere cine este – în afară de un procentaj de ADN, nu le leagă absolut nimic. Târziu a aflat că tatăl ei avusese un copil înaintea ei, iar după cum veți vedea și în pasajele care urmează, *domnul* are un talent deosebit de a face cunoscute asemenea secrete, fără să ia în calcul gradul de afectare și încărcătura emoțională turnată brutal asupra personajului nostru.

Omul acesta a fost Dumnezeu pe pământ pentru *Cala* în primii ei ani de viață. Poate pentru că, așa cum se întâmplă și în relațiile divine, cu cât știi mai puține, cu atât mai bine. Odată ce începi să cauți adevărul și îl descoperi, bula roz în care trăiești, se sparge. Ajungi să te împaci cu gândul că indiferent câte realizări academice ai, câte cuvinte de laudă se împart în stânga și în dreapta la adresa ta, pentru unii din familie nu e niciodată suficient – pentru respectivii, o să rămâi mereu același „rahat cu ochi” care doar există ca amintire că Universul i-a răs în nas și nu i-a oferit ce și-a dorit, sau ca un membru în plus care doar asta reprezintă – un simplu număr.

Cu toate acestea, în mod ironic, în momentul în care *Cala* a împlinit zece ani, s-au aliniat planetele pentru acest remarcabil *domn* și i s-a dat darul mult așteptat – fiul la care tânjea de când a ajuns la vârsta reproducerii. Cu altă femeie, bineînțeles. Posibil să fi fost o recompensă pentru faptul că anterior, Mama Natură a comis o greșeală și a materializat o fată în loc de un băiat. Nu a ajutat probabil nici faptul că s-au încurcat niște calcule pe departamentul sănătății și angajații de pe tura respectivă au trimis în lume nu doar genul greșit, dar un model și cu defecte de fabrică ascunse. Aceste probleme de sănătate, din fericire pentru mama *Calei* și (poate) din nefericire pentru *dânsul*, nu au fost fataliste – știu, o să spuneti că latura diabolică din noi a scris aceste ultime cuvinte, însă aceasta este perspectiva *noastră* asupra episoadelor din pruncie – voi veți trage propriile concluzii, mai târziu.

Domnul a fost întotdeauna prea absorbit de propria vanitate și avere ca să constate câtă nevoie de susținere emoțională avea fiica sa, iar narcisismul său s-a procreat în acel ghem cu miros de *pampers* pe care i l-a prezentat brutal, când creierul ei nici măcar nu procesa bine încă ideea că *el* nu putea fi niciodată în public la serbările de la grădiniță și școală, pentru că era un om *ocupat*. Da, a aflat în acel Ajun de Crăciun distopic cu ce a fost ocupat – cu crearea mini-ului său pe care, ca să ducă egocentrismul la extrem, l-a numit fix ca pe el, uitând să adauge „Junior” la sfârșit.

Veți crede că a fost geloasă, așa cum toți copiii se simt atunci când părinții decid să întregască tabloul de familie – uitați însă că relația *Calei* cu acest om a fost una axată pe divinizare, iar aceste tipuri de relații sunt unidireționale.

Ce a simțit, atunci? Confuzie. Și *teamă*.

Acela a fost anul în care ura ei pentru sărbătorile de iarnă s-a conturat. Piedestalul pe care îl așezase pe *domnul* despre care tot vorbim în aceste rânduri și altarul pe care îl crease în jurul lui timp de zece ani, a fost năruit într-o singură noapte. Și nu a fost doborât poetic, piatră cu piatră, ci crud – precum o bombă atomică survenită din senin, care linșează totul în câteva secunde. Ce a produs această calamitate psihologică? Mult prea multe sticle de vin asezonate într-un

cocktail de violență și țipete, stins de un *knockout* și materializat într-un *zombi* păzit toată noaptea de un copil de zece ani.

Englezii folosesc sintagma „*drunk like a lord*”, ceea ce mi se pare o descriere mult prea feerică pentru ceea ce i-a fost dat *Calei* să experimenteze în acea noapte, așadar, cu scuzele de rigoare pentru limbajul ce urmează să îl folosesc, „îmbătat ca un porc” este construcția adecvată. Singurul lucru bun din toată pățania? Nu a ridicat un deget asupra ei, lucru pentru care ne-am simțit norocoase. Naivitatea ne-a împins să credem că Moș Crăciun a protejat-o. Însă de aici a pornit adversitatea față de consumul de alcool și din acel moment până în prezent, evită orice adunare socială ce implică alcoolul. Prea exagerat? Spuneți-i asta fetiței de zece ani care și-a păzit *singură* unul dintre oamenii care i-a dat viață, o noapte *întreagă*, fără să înțeleagă cum îngerul s-a transformat în diavol.

.....

Toată angoasa și lanțul trădării aveau să se materializeze, în timp, în boala autoimună cu care avea să se confrunte întreaga ei existență.

.....

Nu știm ce s-a întâmplat cu urmașul masculin, cum este el, cum a fost sau este relația lor. *Cala* a realizat la scurt timp după acea naștere că locul ei nu mai era în mediul *domnului*, ba chiar aș merge mai

departe să spun că locul ei, cumva, nu a fost niciodată acolo. S-a născut defectă, cu imperfecțiuni care s-au accentuat crescând. Degeaba era brilliantă și cu coroaniță pe cap la fiecare sfârșit de an școlar – pentru *dânsul* nu a contat niciodată. Suntem curioase dacă pentru băiatul lui au contat, dacă a participat la evenimentele lui școlare, dacă i-a luat cadouri de aniversări, dacă l-a susținut moral cu o vorbă bună atunci când a avut nevoie. Sperăm din suflet ca răspunsul să fie afirmativ, pentru că nu suportăm gândul că a crescut o oglindire a sa, și nu o versiune mai bună.

Cala vrea să creadă că poate, la un moment dat, după ce tatăl ei va fi demult plecat, o să se întâlnească cu *copilul* respectiv și o să poată încheia acest capitol al vieții sale, împăcată, știind că din mania de a avea un moștenitor al numelui de familie pe care îl împart, *domnul* a făcut tot posibilul ca acest fiu să fie o persoană bună, așa cum el nu a știut să fie vreodată cu ea. Cumva, mereu pentru alții se găseau soluții, disponibilitate și bani oferiți de bună-voie, dar tind să cred că era vorba despre un alt fel de interes la mijloc, respectiv deținerea titlului de „domn”. Iar după cum v-ați prins probabil până acum, *dânsul* iubește *titlurile*.

Apropo de asta – v-ați analizat vreodată numele de familie? Ați încercat să îi aflați originea? Pe *Cala* dintotdeauna a intrigat-o al ei, poate pentru că e mai fistichiu, habar nu am. În epoca internetului, e foarte ușor să afli de unde a izvorât numele respectiv, apoi să îi urmezi cursul istoric și răspândirea. La un moment dat, m-a intrigat teribil necinstea pe care

Universul o etala, oferind unor oameni un nume de familie prea simplu pentru complexitatea și geniul de care dădeau dovadă, iar altora unul prea pompos pentru vidul existențial care le subjugă întreaga ființă. Desigur, mai există și excepții, unde posesorul s-a ridicat la nivelul titulaturii ascunse de numele său de familie – de exemplu, Eminescu a fost într-adevăr *eminent*. Din nefericire, mulți români sunt încătușați în lanțul numelui „-escu” perpetuat de secole, fără șansa de a stârni intrigi atunci când se prezintă. Dar asta nu înseamnă că nu trebuie să privim dincolo de jocul de litere așezate în fața acestui sufix.

Numele ei, cumva, îi conferă automat eticheta de *străin*. Adesea primește întrebarea dacă este româncă sau dacă unul dintre părinți este dintr-o țară exotică. În mod hilar, nu toți membrii familiei ei pe latură paternă împart același mod de redactare a numelui, majoritatea purtând variante de litere diferite la final. Din această cauză, cortexul nostru cerebral a făcut legătura între specialul numelui de familie și trufia *domnului*, în special pentru că, în rarele momente petrecute împreună, *Cala* a observat cum era „domnit” asiduu de diverse figuri.

Concluzia, în cazul de față, este că amesteci numele de familie „potrivit” și slăvirea excesivă cu tulburarea de personalitate narcisică, alcoolismul și avarismul, iar astfel obții poziunea perfectă pentru distrugere emoțională și psihologică.

Să știți că i-am mulțumit Universului pentru faptul că a crescut fără această figură paternă. Cred cu

tărie că oricine *poate fi* părinte, dar nu toată lumea *știe* să fie părinte. Acest *domn* nu a știut. Cu ea – pentru ceilalți frați nu ne permitem să comentăm. Așadar, Ken al ei din povestea cu Barbie a reprezentat doar atât – un instrument pentru ca Barbie să fie mamă. Sunteți curioși ce pățea Ken după ce „copilul” venea pe lume? Hmm, să zicem că dispărea din peisaj în mod fatalist.

E mai ușor să știi că un părinte a murit,
decât să știi că e în viață și pur și simplu
nu îi pasă de tine.

Doare mai puțin. *Cala* nu dorea un astfel de scenariu nici măcar pentru bietul bebeluș al telenovelei sale din Barbie Land.

Crescând, îți dai seama de multe lucruri. Inclusiv de versiunea pe care părinții o au în capul lor despre tine și care nu se „pupă” mereu cu realitatea – iar aici poate fi fie de bine sau de rău, depinzând în mare parte de modalitatea în care ai fost sculptat în mințile lor. Pentru *domn*, sunt destul de sigură că domnișoara noastră este și în prezent percepută precum „oaia neagră” care i-a zdruncinat propriul pedestal când a îndrăznit să spună la o reuniune de familie cu ocazia împlinirii vârstei de șase ani că dacă nu îi cumpără Ferrari „când o să fie mare”, o să îi vândă casa (începută și cu mama subsemnatei) pentru a-și achiziționa bolidul. Pentru acea afirmație infantilă

nu cred că a iertat-o vreodată – altfel nu-mi explic cum, când i s-a cerut ajutorul pentru a acoperi cheltuielile unei operații de care avea nevoie urgent pentru a-i asigura supraviețuirea, răspunsul a fost: „De unde bani?”.

Într-o situație de viață și de moarte, el a ales banii, nu viața propriului copil. Și vă mai mirați de ce Ken era exclus din poveste imediat ce apăreau „oișele negre”. Însă, spre deosebire de Ken al ei, care era întotdeauna portretizat ca fiind un bărbat umil, *domnul* era un om cu resurse financiare mai mult decât decente, însă avar. Iar în triumghiul copil-părinte-bani nu ai cum să câștigi, în special atunci când acesta iubește banii mai mult decât pe tine.

O să îmi spuneți că victimizez cazul *Calei*, că sunt atâția copii care cresc fără unul dintre părinți, sau care au trecut prin abuzuri de zece ori mai dure decât ea – nu contest și nu facem concurs de traume. Relatarea acestor secvențe din filmul vieții ei sunt menite să îi ajute pe alții să se simtă auziți, înțeleși – de multe ori valorificăm doar traumele masive, cele care implică abuz fizic, ignorând repercursiunile unor anumite evenimente asupra mentalului în dezvoltarea adultului de mâine. Este un apel la adresa mamelor care sunt blocate în relații deficitare din toate punctele de vedere cu bărbați ce prezintă caracteristici asemănătoare celor relatate mai sus, sau mame care insistă ca odrasla lor să aibă o relație cu tatăl, chiar dacă acesta vizibil etalează un comportament toxic, ce mai mult rău va provoca copilului în viitor decât bine – sper să conștientizeze, să asculte și să găsească putere pentru detașarea de un astfel de exemplar.

Mama *Calei* a ales să încheie acest capitol timpuriu, însă nu a realizat că prin insistarea consolidării relației ei cu *domnul*, a creat această iluzie care s-a transformat în fanatism, un personaj din icoană, care cobora ocazional ca să o binecuvânteze cu prezența sa, iar ea trebuia să fiu recunoscătoare pentru aceste firimituri de atenție. S-a mințit singură și a încercat prea mult să zidească o casă pentru *Cala* și el, ignorând faptul că fundația nu a fost solidă de la bun început, așadar, prăbușirea a fost inevitabilă.

În anul 2012 au avut ultima conversație telefonică, iar de atunci numele lui reprezintă doar un ecou îndepărtat. S-a trezit cu câteva mesaje de ziua ei de naștere în ultimii ani, însă tonul pasiv-agresiv din acele urări nu au făcut decât să sublinieze credința că nimic nu s-a schimbat. De multe ori ne-am întrebat dacă cumva acele rânduri nu erau menite ca un contraatac la adresa reproșurilor ei din trecut, că data la care s-a născut era frecvent uitată.

Foarte multe persoane au judecat-o de-a lungul anilor că nu aderă ideologiei „ești sânge din sângele lui” și nu acordă iertare, dar *Cala* nu are absolut nicio responsabilitate de a păstra legătura sau de a încerca să restabilească o conexiune cu o persoană care îi este complet străină și pentru care nu reprezintă decât un certificat de naștere în plus.

În urma acestui cataclism paternal au rămas doar cicatrici pe suflet și traume care, odată cu umplerea nisipului în clepsidră, au fost peticite în loc de a fi vindecate.

„Dacă ar putea exprima durerea goală
care o bântuie în cuvinte, i-ar spune:
Mi-e dor de tatăl care nu ai fost niciodată.”

JOHN MARK GREEN

„O mamă care își crește fiica singură
este dovada că dragostea de mamă
nu se măsoară în numărul de mâini care ajută.”

AGATHA CHRISTIE

Versiunea mamei... care are mai multe mini-versiuni, pentru că nu mi se pare că s-a hotărât vreodată asupra unui singur tipar pentru *Cala*. A fost ușor în primii ani de viață – deoarece atunci nu era departe de idealul pe care, într-o egală măsură, îl recrea și ea în scenariile cu obiecte neînsuflețite. *Cala* a fost păpușa perfectă – mereu îmbrăcată frumos, mereu cu părul împletit impecabil, unde i se spunea, acolo stătea, vorbea când știa că are voie, tăcea în rest, dar recupera în Barbie Land.

Căuta validare cu fiecare por al corpului și nu mișca un fir de păr fără să se uite în ochii mamei să ceară permisiune. Privind înapoi, consider că, într-o